

Uden for Betænkningen var der stillet følgende Ændringsforslag:

Af *Ordføreren*:

1) Der tilføjes en ny Paragraf efter § 39, saalydende:

„Indenrigsministeren bemyndiges til efter Andragende af Kommunalbestyrelsen i en Købstad eller Handelsplads at udvide de ved Lov af 19de Februar 1861 om en Omordning af de kommunale Skatter i Staden København fastsatte Regler for Paaligning af Indkomstskat sammesteds til at gælde for vedkommende Købstad eller Handelsplads med de Modifikationer, som Forholdene maatte gøre ønskelige.“

2) Lovforslagets Titel ændres til:

„Forslag til Lov
om

*Ændringer i og Tillæg til de nugældende
Regler for den kommunale Beskatning.“*

Lovforslagets Paragraffer, de dertil stillede Ændringsforslag og Spørgsmaalet om Sagens Overgang til 3die Behandling sattes til Forhandling.

Ordføreren (*P. G. C. Jensen*): Idet jeg forbigaar de af Udvalgets Flertals Ændringsforslag, som væsentlig eller alene ere Redaktionsændringer, skal jeg efter den udførlige Fremstilling i Betænkningen af de Hovedpunkter, hvorom Sagen drejer sig, fatte mig i Korthed.

Jeg skal først bemærke, at Flertallet har fundet, at Folketingets Forslag om Maaden, hvorpaa Skattevedtægter skulle tilvejrbringes, er at foretrække for det Forslag, der findes derom i det af Regeringen fremsatte Forslag. Vi foreslaa altsaa, at Skattevedtægterne skulle udfærdiges af Amsraadet for Landkommunerne og af Indenrigsministeren for Købstæderne og Handelspladserne, efter Indstilling naturligvis af vedkommende Sogneraad, og for Købstæderne og Handelspladsernes Vedkommende af Kommunalbestyrelserne.

Et af de Hovedpunkter, som have været Genstand for megen Meningsforskel og Strid i denne Sag, er Ordningen af det mellemkommunale Forhold, dette at finde en for alle Kommuner tilfredsstillende Ordning af det Forhold, hvori den enkelte Skatteyder kan staa til dem begge, saaledes at hver især af dem faar en passende Del

af den Skat, som vedkommende bør udrede. Der foreligger jo, som ærede Medlemmer vide, to forskellige Forslag i den Henseende, et, som er vedtaget af Folketinget, og et, som er stillet af den højtærede Indenrigsminister. Dette sidste Forslag indeholder — derom har Flertallet været enig — paa flere Punkter saadanne Forbedringer, at man i og for sig vilde være meget tilfreds med at kunne indføre dem; men paa den anden Side har Forslaget ogsaa visse Mangler, som det gjaldt om paa en eller anden Maade at faa afhjulpne, og navnlig skal jeg gøre opmærksom paa, at Bestemmelsen om, at de næringsdrivende i visse Tilfælde skulle betale en Næringsafgift hvert Aar i Forbindelse med Ordningen af Skatteforholdene i øvrigt kunde være meget byrdefuld i Forholdet mellem København og sammes Nabokommuner. Det vilde for adskillige Kommuner omkring Kjøbenhavn, ganske særlig for Frederiksberg, formentlig være af alvorlig Betydning med Hensyn til de næringsdrivende i København, som have deres Bopæl derude. Det gjalt altsaa om at udfinde en Maade, hvorpaa man kunde søge at ordne dette Forhold, og i den Anledning satte Flertallet sig i Forbindelse med den højtærede Indenrigsminister, som meget velvillig deltog i det Arbejde, der maatte gøres. Det skyldes den højtærede Minister, at der er fremsat et Forslag, som utvivlsomt er en betydelig Forbedring af Folketingets Forslag, i hvilket man i øvrigt fandt, at der var saadanne Elementer, at man kunde optage det som Grundlag for denne Sags Ordning. Folketingets Forslag sørger vel for at indrette Forholdet paa en for Erhvervskommunen meget tilfredsstillende Maade, men har derimod ikke i tilsvarende Grad sørget for, at Opholdskommunen faar, hvad der tilkommer den. Navnlig er der et Punkt, som i Virkeligheden maatte siges at være nærmest at opfatte saaledes, at $\frac{1}{3}$ af Skatten af vedkommende skattepligtige Indtægt forsvandt. Forholdet vilde i Virkeligheden blive det, at den Person, som driver Næring i en anden Kommune end den, hvori han bor, skulde svare $\frac{2}{3}$ af Skatten til Erhvervskommunen, men der var ikke taget nogen Bestemmelse om, hvilken Skat der da skulde tilkomme nogen af den sidste Trediedel af Indtægten. I Forbindelse hermed maatte man erkende, at Folketingets Forslag ikke paa nogen fyldestgørende Maade løste det Spørgsmaal, som har været meget brændende for mange Kommuner, at en Person kan flytte uden for Kommunens Grænser